

CÁI BUỒN BÍ MẬT

(Tâm bút TTBG).

Nhiều người đưa nhận định, *“TTBG có giọng văn buồn buồn”*.

Cô bạn nhà văn Thanh Vân bảo: *“Hai mươi năm xưa đọc BG, đã phải ứa nước mắt; hai mươi năm sau đọc lại cũng câu chuyện đó, tác phẩm đó... thấy ngậm ngùi giống như đang nghe rõ tiếng khóc của đêm sâu. Văn chương cũng có lúc chín muồi như con người, BG ạ.”*

Cô bạn nhà-văn-học-trò Nguyễn Mộng Giang vừa nói với đồng môn, vừa đưa tay ôm ngực: *“Chỉ nghĩa cô BG, đọc mà thấy oằn cả bụng.”*

Mới hôm qua lắng lòng ngồi đọc những bài viết gần đây, tôi cũng nhận ra nỗi buồn của mình. Phải gọi rằng “đau đớn” đúng hơn. Nỗi đau đớn rõ hình đến như có thể đưa tay sờ mó được.

Ngày xưa, tiếng violon da diết áp ủ giùm tôi mọi niềm tâm sự. Trong 5 năm lưu diễn, ở các vùng miền Trung hay miền Tây, những buổi sáng ngồi đàn một mình trong rạp vắng, nhiều lần nghe vài nữ diễn viên từ hậu trường kêu lớn: *“Trời ơi, sao giọng đàn chị buồn quá!”*

Mẹ tôi, khi còn sống, những sáng thứ Ba thường nằm trong phòng nghe tôi dạy cô Bình hai giờ violon. Một lần thấy bà lò dò chống gậy đi ra, đến bên tôi, nói khẽ: *“Tiếng đàn con buồn quá!”* (Lời nhận định vô cùng hiếm hoi

này khiến tôi nức lòng hơn nghe tiếng khen thưởng nào của bất cứ ai).

Khi 20 tuổi, nhận lá thư một người bạn học chung trường Nhạc, lớn hơn 10 tuổi, nói về “cái buồn bí mật”: *“Anh nhớ lại dáng em liêu trai ngày đó, tóc rối xuề xòa, đôi mắt buồn rười rượi, cái nhìn xa xôi, vô định. Anh yêu vóc dáng đó ghê đi! Sao em buồn quá vậy Thu Vân? Có lẽ anh đã yêu em vì cái buồn trên em đó. Tâm hồn anh cũng kỳ dị như em vậy. Anh còn một ước mơ chưa thực hiện nổi là viết một khúc nhạc tả nét buồn của em. Tristesse Chopin không đủ để phơi bày. Phải là một khúc ở ton mineur âm u đã dượi như Symphonie Inachevée mới nói lên hết được cái buồn bí mật nơi em. Anh tiếc rằng mình chưa đủ tài... Nên, anh thường chìm đắm trong nỗi cô đơn miên tuyệt đó.”*

Khi 24 tuổi, chia tay nhau rồi với một đứa con, trong một lần biểu diễn, đứng trên sân khấu nhìn thấy Sơn bỏ hàng ghế danh dự, bước ra ngoài. Gặp nhau, nghe Sơn nói: *“Em đàn buồn quá, anh chịu không nổi.”*

Khi 25 tuổi, anh Ngọc đưa nhận định về *“tiếng violon day dứt khiến anh lo sợ cuộc đời em giống gió chẳng kém gì cuộc đời Thúy Kiều.”*

“Nửa Hồn Thương Đau” của Phạm Đình Chương qua tiếng violon tôi từng khiến nhiều người “muốn khóc”. Một lần nghe Duy Quang kê: *“Cậu Chương bảo với Quang rằng ‘Sau tiếng hát Thái Thanh, chỉ mỗi giọng đàn Thu*

Vân mới phơi bày rõ được nỗi niềm cậu đặt vào cung bậc.”

Đó là âm nhạc, thứ ngôn ngữ dễ làm rung cảm trái tim kẻ khác. Còn văn chương? Văn chương mang vị trí cô đơn cách biệt, không dễ tìm ra kẻ tri âm.

Gần hai tháng qua chìm đắm trong tâm cảm dày vò, tôi cứ bước tới bước lui không ngừng mỗi buổi chiều, trí não dày đặc suy nghĩ. Trời đang mùa hè mà vẫn có nhiều cơn gió làm trái tim rét mướt. Tôi không dám để hồn trôi xa khỏi căn nhà đầy áp nỗi buồn bí mật.

Bây giờ không phải cây violon, mà chỉ những con chữ mới làm tôi “muốn khóc”. Lần đầu tiên (và cuối cùng) tôi đã “muốn khóc thật” khi (lại lần nữa) cúi nhìn trong tay mình trái tim rỉ máu không ngơi...

“Mẹ đã lấy hết tất cả của con!”

Câu nói giận dữ cao độ của đứa con gái làm tôi suy nghĩ. Nhiều đêm nằm úp mặt vào gối, vẫn không tìm ra câu giải theo từ ngữ “lấy hết”. Trong đời, ngoại trừ mẹ tôi, chưa từng có ai thương và hiểu tôi nhiều cho bằng nó. Thì bây giờ, cũng chưa từng thấy ai thù ghét tôi nhiều như nó đang tỏ ra thù ghét tôi.

Có lẽ nó nói đúng. Tôi đã “lấy hết” của nó nhiều điếm. Lấy từ “*những con chữ*” đến “*lòng nhân hậu*”. Lấy “*cái buồn bí mật trong trái tim nghệ sĩ*”. Lấy “*trọn kiếp sống phong ba bão tố*”. Lấy “*sự tự do trên quý đánh đôi*

một đời”. Lấy “sự chịu đựng” và “lòng tha thứ”. Lấy luôn “cái cho tình thương vô lượng”, Lấy cả “sự che giấu tận cùng nỗi đau đốn trong lòng người mẹ nhà văn”.

Ước gì tôi “bình thường” như mọi người chung quanh! “Sự thù ghét” là mặt trái của “tình thương”, hay ngược lại, có lẽ?! Tôi biết nó đang đau khổ, đau khổ lắm, nhưng không bao giờ còn muốn kêu cầu đến mẹ. Thật đáng thương!

....

(Thôi, không muốn viết nữa. Văn chương đã rủ nhau trốn biệt trước cái buồn bí mật tuyệt vọng trong tôi rồi).

[]

Trần Thị Bông Giấy
(San Jose, thứ Sáu, June 11/2021 2:10
chiều).
[]